

SLADKÝ ŽIVOT

A man and a woman are shown in a scenic setting. The man, on the left, has a beard and is wearing a white shirt. The woman, on the right, has long dark hair and is wearing a dark top. They are both looking towards the camera. The background features a blue sky, a body of water, and a mountain range. In the foreground, there are several houses with red-tiled roofs and greenery.

Jane Hollandová
Dokáže mu
uvěřit?

 HARLEQUIN[®]
TM

JANE HOLLANDOVÁ

DOKÁŽE MU UVĚŘIT?

PŘEKLAD

MARIE HAJDOVÁ

Milá čtenářko,

*koukám se na názvy příběhů v edicích Sladký život a Sladký život Duo a nemůžu si pomoci, abych ne-
uvažoval nad mocí slov. Každý to samozřejmě může
cítit jinak – každý jsme totiž jiný –, ale ve mně slova,
slovní spojení „den a noc“, „slunce v poušti“, „oceán
vášně“, „perla“, „Karibik“ vyvolávají představu
dlouhých žhavých večerů s rudým vínem a zpěvem
cikád a ještě delších a žhavějších nocí, kdy se toho
moc nenaspí... a ráno jsou pomuchlaná prostěrad-
la...*

*Jasně, mnohem více je v životě večerů s flanelo-
vou noční košilí a hrníčkem kaka a na dobrou noc...
a třeba s pěknou knížkou...*

A víte co? Vždyť ono to jde (aspoň trochu) spojit.

*Takže si – když tedy zrovna nemáte možnost ně-
čeho onačejšího – užijte žhavých dnů a nocí plných
perel z oceánů vášní klidně i v tom teplém pyžamu
(je přece leden!) a s tím kakaem. A s některou z mých
knížek.*

A pochopitelně po celý rok...

... s láskou

Váš Harlequin

Jane Hollandová

DOKÁŽE MU UVĚŘIT?

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Her Convenient Vow to the Billionaire

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Jane Holland

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1246-8 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1247-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1248-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„*Sabrino*,“ vyštěkl hlas na druhé straně telefonu. „*Proč ses proboha vrátila zpátky?*“

Instinktivně ji zaplavily výčitky. Posledních čtyřia-dvacet hodin si Sabrina v duchu kladla tutéž otázku. Přestože o svém návratu na řecký ostrov Calisto, kde se narodila a vyrůstala, sama pochybovala, z otcova příkrého hlasu znervózněla. Kéž by jí o něco víc důvěřoval, tak jako důvěřoval Tomovi a Pippě, svým dvěma dalším dětem. Jenže oni byli jeho vlastní krev, na rozdíl od ní.

„Něco tu musím zařídit. Nezdržím se dlouho, tati, slibuji.“

„*Co musíš zařídit? O čem to mluvíš?*“

Sabrina seděla ve stínu staré budovy sirotčince a začala si uhlazovat neposedné prameny blondatých vlasů. Už zapomněla, jak spalující horko dokáže na tomhle maličkatém ostrově být. Na pevnině si pronajala sportovní auto a včera večer i s ním přijela na ostrov trajektem. Hned ráno se vydala sem. Jela se staženou střechou, takže její vlasy teď vypadaly, jako by prošla trním.

„Není to nic důležitého.“ Posměšně se nad tou ma-lou lží ušklíbla. „Řeknu ti to, až se vrátím domů.“

„*Raději mi to řekni hned...*“ pronesl o něco hlub-ším hlasem který v ní vyvolával úzkost. „*Přede mnou nemusíš nic předstírat, Sabrino. Víím, že ses na ostrov*

nevrátila od té doby, co...“ Odmlčel se a změnil taktiku. „Podívej, zlatíčko, prostě mi řekni, co máš v plánu. Sám posoudím, jestli je to důležité, nebo ne.“

Sabrina si opřela čelo o ruce a tiše zanaříkala. Měla ho moc ráda, toho výstředního miliardáře, který ji zachránil před bezútěšným životem tím, že ji přijal do své rodiny. To díky němu se dnes mohla stát vysoce postavenou manažerkou a navždy mu za to bude vděčná. Ale nemůže se jí pořád plést do života. Pořád s ní jednal jako s dítětem, i když jí už táhlo na třicet.

„Tati, promiň, ztrácíš... ztrácíš se mi. Špatný signál.“ Protočila oči nad tou trapnou výmluvou. „Zavolám ti později, ano? Mám tě ráda.“

Zavěsila a s usklíbnutím si vypnula telefon. Pak se postavila a smetla si prach z bílých hedvábných šatů.

Andrew Richard Templeton bude určitě naštvaný kvůli tomu, že ukončila jejich telefonát. Popravdě se trochu styděla, že se nechová jako poslušná dcera. Ale právě teď neměla na jeho ochrannou výchovu čas. Dneska ne. Myslel to dobře, když ji chtěl uchránit před vším nebezpečím, ale tím jen podrážoval její sebevědomí. A právě teď potřebovala sebrat všechny síly a soustředit se na jednání, které ji čekalo.

Pokud se ovšem někdo dostaví...

Rozpáleným vzduchem se nesl cvrkot cikád. Sabrina vzhlédla k sirotčinci a naklonila hlavu, aby si ho mohla dobře prohlédnout. Popraskané bílé zdi zjemňovaly provazy zářivě kvetoucích voňavých bougainvillií. Na šikmé střeše, kam se s kamarádkami občas chodily slunit, chybělo několik terakotových tašek. Zatímco sestupovala po schodech k sirotčinci, mihla se okolo ní ještěrka s očima jako drahokamy, přeběhla po sluncem rozpálené zdi a zmizela za trsem jasně fialových květů.

Vchodové dveře, s loupajícím se modrým nátěrem, byly zavřené a na nich visel lístek. Úřední rozhodnutí, psané v řečtině, že tato budova bude brzy zbourána.

Sabrině se zalily oči slzami a musela se přemáhat, aby nezačala hlasitě křičet a sprostě nadávat. Místo toho jen tlumeně vzlykla. „Jak se opovažuje? To nedovolím.“

Cedule nade dveřmi hlásala

SIROTČINEC CALISTA

Sem ji před lety přivedli jako vyděšeného sirotka, ztraceného a bez matky. Neustále chodila se skloněnou hlavou, aby nikdo neviděl její zjizvenou tvář. Sirotčinec se stal na dlouhá léta jejím domovem, protože až do jejích šestnácti let se nenašel nikdo, kdo by ji chtěl adoptovat. Tohle místo se jí zarylo hluboce do srdce a nemohla na něj zapomenout. Pobíhala tu s ostatními dětmi, ztrácela se v knihách a poezii. A našla si tu nejlepšího kamaráda pod sluncem – drsného mladého uličníka s černými vlasy a pěstmi neustále zařatými, připraveného bojovat.

Zkusila vzít za kliku. Bylo odemčeno. Procházela známými místnostmi, teď úplně prázdnými. Vysoké podpatky – nevhodné pro tenhle terén, ale přidávaly jí tolik potřebných pár centimetrů navíc – hlučně klapaly na kamenné podlaze a ozvěna jejích kroků se nesla opuštěným prostorem. V každých dveřích se zastavila a naslouchala pubertálnímu smíchu a štěbetání, které slyšela jen ve své hlavě.

Nedovolí, aby tohle místo bylo srovnáno se zemí. Naopak se to tu musí zrenovovat, ať to stojí, co to stojí. V duchu slyšela, co by jí na to řekl otec. *Mrhání penězi*, zněl by jeho prozaický názor. A měl by pravdu. Ale ne všechno se dá měřit penězi. Někdy je

třeba naslouchat i srdci. Rozhodnutí však nebylo na ní, v tom byla ta potíže.

Procházela se právě malým sálem, kde se většinou konala představení nebo se tu hrály hry, když tu náhle Sabrina ztuhla. Zvenčí se ozýval zvuk.

Ale nebylo to auto. Byl to vrtulník.

To znamenalo jen jediné...

Sabrina pospíchala po schodech nahoru, aby měla lepší výhled. Z mailu, který před pár dny dostala od své asistentky, pochopila, že místo sebe pošle nějakého svého přísluhovače, zástupce, který ji zdvořile vyslechne a podá mu zprávu. Jenže žádný zástupce by nepřiletěl vrtulníkem.

Vyšla do prvního patra, k zaprášenému oknu, skrz něž pronikalo tlumené sluneční světlo, a pozorovala majestátně přistávající vrtulník. Vrtule rozrážela vzduch a vítr od ní strhával listí ze stromů. Na boku vrtulníku se skvělo logo jeho firmy, jenže skrz zatmavená skla nebylo vidět, kdo sedí vevnitř. Jakmile vrtulník dosedl na zem, otevřely se dveře a z nich vyskočil muž.

Sabrina zalapala po dechu. Oběma rukama se opírala o okno, prsty zatínala do dlaní, až jí zbělely, a obličej tiskla co nejdříve ke špinavému sklu. Nedokázala uvěřit, že se rozhodl do sirotčince přijet on sám.

Copak mu nedošlo, že se tu má sejít s ní? Možná si myslel, že tu s ní bude ještě někdo další, třeba asistentka. Záměrně však přijela bez doprovodu, nebylo třeba odhalovat svou minulost před lidmi, kteří pro ni pracovali. A navíc se chtěla po sirotčinci procházet sama, po domově svého dětství, aniž by ji někdo pozoroval.

A teď tu byl i on. Sám, stejně jako ona.

Od jejich katastrofálního posledního setkání na dobročinném plese v Paříži uběhlo už pět let. Tehdy se viděli poprvé po dlouhých letech. Sabrina vítala svého nejlepšího přítele s nesmělým vzrušením,

nadšená, že ho zase vidí. Celé roky sledovala jeho raketový růst v obchodní sféře, ale nikdy se neodvážila jej kontaktovat. Věděla, s jakou hořkostí se smiřoval s tím, že v šestnácti letech odešla do adoptivní rodiny, zatímco on zůstal v sirotčinci. Nikdy jí neodpověděl ani na jediný dopis, tak proč by ji teď měl vítat s otevřenou náručí?

Ale on ji naopak pevně objal, takže samou radostí zapomněla na všechny své obavy. Tehdy večer v Paříži se zdálo, že je to dokonalá příležitost, jak obnovit jejich přátelství, dozvědět se, jak si oba vedli poté, co ze sirotčince odešli. Takže po plesu s ním odešla na příjemnou pozdní večeři a potom zpátky do jejího hotelu.

Až příliš pozdě jí došlo, že se spletla. Tohle už nebyl ten nezkušený chlapec, jakého si pamatovala z dětství. Jenže katastrofě už se nedalo zabránit.

Dnes byl hubenější než tehdy v Paříži, tmavé vlasy měl sčesané dozadu, na sobě měl černé džínsy dokonalého střihu stejně jako jiskřivě bílou košili. Udělal čtyři nebo pět kroků a zastavil se. Jako by na sobě ucítil její pohled, zvedl hlavu a podíval se přímo na budovu před sebou.

„Rafaeli...“ zašeptala.

Skrz zvířené prach se jejich pohledy setkaly, až se jí zatajil dech. Okamžitě jí v hlavě vytanula vzpomínka na lékaře v nemocnici, když jí oznamoval, že její matka bohužel zemřela a ona zůstala sama. Teď pocítila úplně stejnou hrůzu... hrůzu z toho, že zůstala opuštěná.

Sabrina ustoupila od okna, oslepená a dezorientovaná, jako kdyby se příliš dlouho upřeně dívala do slunce.

Potom se otočila a utekla.

Vrtulník se skoro ještě ani nedotkl země, a Rafael už vyskočil ven a mířil přímo k sirotčinci, přitom si

rozepínal sako, to kvůli spalujícímu vedru. Pohlédl k místu, které v dětství představovalo jeho vězení, a náhle spatřil v horním okně bledou tvář.

Sabrina už tu byla. Jako duch v zatracené budově. Samozřejmě že ta tvář v okně nemusela patřit jí. Jenže když se pohnula, byl si jistý, že je to ona. Podle toho, jak otočila blondatou hlavou a uvolněně si odhodila vlasy. Připomínalo mu to vlnění kukuřičného pole pod slunečnou oblohou. Všechno se v něm sevřelo, když si vzpomněl na světlé vlasy rozprostřené na polštáři, Sabrininy rozesmáté oči...

Kčertu!

Se zatnutými zuby si Rafael nasadil sluneční brýle a šel dál. Ostře vdechl rozpálený vzduch a zadržel ho v plicích, jak bojoval s dlouho potlačovanými emocemi. Jako dítě byl možná slabý, neschopný postavit se otcově krutosti. Ale teď už byl dospělý muž. Proč se proboha rozhodl cestovat přes půl světa, jen aby se na tuhle schůzku dostavil osobně? Jeho asistentka měla pravdu, když tvrdila, že je to nebezpečné a naprosto zbytečné plýtvání časem.

„Já to vyřídím za vás, pane,“ navrhla Linda a vytrhla mu Sabrinin dopis z rukou, aby si ho prostudovala sama. „Ano, tady je všechno popsáno. Dcera Andrewa Templetona? Nebyla také na tom dobročinném plesu v Paříži?“

Když si všimla, jak se její šéf zamračil, asistentka obratně změnila taktiku a popadla telefon.

„Požádám Christopoulose, aby to s ní vyřídil, žádný strach. Je z ostrova a při prodeji sirotčince odvedl dobrou práci.“

Nikdo z jeho zaměstnanců by si nedovolil s ním takhle mluvit. Jenže Lindě bylo přes padesát, měla ostrý jazyk, byla vdaná a měla dvě děti, jedno z nich v podobném věku jako Rafael. Rafael byl jedním z nejmladších miliardářů a generálních ředitelů

v New Yorku, takže si cenil jejich zkušeností a občas i mateřských instinktů.

„Ne, promluvím si s ní sám.“ Rafael podepsal dokumenty, které před ním ležely na stole, a potlačoval svůj vnitřní hlas, který mu varovně zněl v hlavě. „Nechte připravit letadlo a řekněte Johannesovi, že poletíme do Atén. Tam ať čeká firemní vrtulník, který mě dopraví na ostrov.“

„Se vší úctou, pane –“

„Už jsem se rozhodl.“ Přemýšlel, a přitom si pohrával s manžetovými knoflíčky. „Taky potřebuji, aby pro mě nechali připravit soukromou vilu.“

„Plánujete se tam zdržet?“

„Možná.“

Zrovna teď Rafael netušil, co má v plánu. Ale bylo mu jasné, že tohle je zřejmě jeho jediná možnost, jak se znovu setkat se Sabrinou Templetonovou tváří v tvář.

Musel jí něco říct – něco velmi osobního, co nelze sdělit po telefonu nebo napsat do mailu – a odkládal to až příliš dlouho. Netušil, jak bude Sabrina reagovat, ale zasloužila si, aby jí to sdělil opatrně a v soukromí.

Přesto souhlasil s Lindou. Vzhledem k jeho společné minulosti se Sabrinou se v tom skrývalo jisté nebezpečí. Jakmile se mu ta myšlenka usadila v hlavě a nabývala na síle, nedokázal se jí zbavit.

„Pane, váš diář je na celý tento měsíc úplně plný,“ poznamenala Linda. „Nejsem si jistá, jestli to půjde.“

„Potom ty schůzky přesuňte nebo zrušte,“ odmítl její námitky. „Taky budu potřebovat auto. Mohla byste to zařídit? A taky zavolejte do stájí... Ať je ve vile k dispozici několik mých koní.“ Když viděl překvapený výraz své asistentky, jen se chladně usmál. „No tak, zrovna včera jste tvrdila, že bych si měl udělat pauzu.“

„Myslela jsem víkend v Hamptons. Ne pobyt na průřevém řeckém ostrově, a ještě navíc na neurčito. Krom toho, viděla jsem fotky té vily. Stojí přímo na útesu. Řekněme, že na poněkud odlehlém místě...“ Linda protočila oči. „A vlastně ani nevypadá obzvlášť pohodlně, tedy pokud nejste tibetský mnich. Připomeňte mi, je tam vůbec zavedená voda?“

Rafael se nad tou uštěpačnou poznámkou jen zakřivil. „Vlastně to dřív skutečně býval klášter. Nechal jsem to před třemi lety zrenovovat. Teď je tam bazén, posilovna, a dokonce je tam zavedená voda i kanalizace. Takže už žádné běhání každé ráno pro čerstvou vodu.“

Její užaslý výraz ho rozesmál. „Jen klid, ano? Poletím tam, abych si promluvil...“ zaváhal, když měl vyslovit její jméno, „... se slečnou Templetonovou. A po pár týdnech slunění, cachtání v moři a šnorchlování se vrátím zpátky.“

Zřejmě mu bude nějaký čas trvat, než se ze setkání se Sabrinou vzpamatuje.

„Co pravidelné měsíční zasedání správní rady?“

„Jsem si jistý, že pro jednu to zvládnou beze mě.“

Rafael se otrásl a plný neklidu se otočil k oknu, z něhož se nabízel výhled na celý Manhattan. Miloval tenhle pohled čím dál víc, od okamžiku, kdy se před deseti lety přestěhoval do New Yorku: sluneční paprsky se odrážely od mrakodrapů, všude ocel a tónované sklo. Občas zahlédl jiskřivou hladinu řeky Hudson, když procházel městem. Připomínala mu, že i tady je vlastně na ostrově, i když na zcela odlišném od toho, na kterém vyrůstal.

„Proč mě na těch důležitých schůzkách prostě nezastoupíte? Většinou víte tolik, co já.“

Linda se zatvářila potěšeně, ale pak namítla: „A co ten nový obchod? Nemůžete popřít, že se to trochu zadrhlo, pane. U dalšího vyjednávání byste rozhodně měl být vy osobně.“

Rafael zařal čelist. Linda měla pravdu. Zrovna byli uprostřed vyjednávání s americkou firmou, vlastněnou ultra-konzervativní rodinou. Jednání se však nedávno zadrhla poté, co si jeden z hlavních akcionářů stěžoval na Rafaelovy četné románky a označil ty aférky za „dekadentní a pobuřující“.

„Řekněte jim, že na tom pracuji.“ A s těmi slovy si oblékl sako a vydal se ke dveřím. V duchu však už byl jinde – na prašném, sluncem zalitém ostrově, kde běhali se Sabrinou jako děti, které spojuje nerozlučné přátelství.

A teď tu byl doopravdy. Jeho chodidla se nořila do vyschlé půdy ostrova Calisto a pevným krokem mířil k sirotčinci, kde to všechno začalo... Místo, kde se musel vypořádat s odpornými následky brutální vraždy svých rodičů, a kde začala jeho dlouhá cesta z hlubin chudoby.

Rafael si sirotčinec prohlížel s neskrývaným odporem. Tolik to místo nenáviděl, snad tisíckrát si v duchu představoval, jak se jeho zdi sunou k zemi, nebo naopak obrůstají trním, až ho zcela pohltí jako začarovaný zámek z pohádky.

Až zasáhl osud. Nečekaně ho kontaktoval ředitel sirotčince, který hledal sponzory a dárce, díky nimž by bylo možné budovu zrenovovat. Rafael okamžitě skočil po šanci místo koupit a místo renovace jej srovnat se zemí – a dětem poskytnout úplně nové bydlení. Nový začátek, pro opuštěné děti i pro něj samotného.

Jenže se o tom dozvěděla Sabrina a vznesla námitku. Příliš pozdě, samozřejmě. Dohoda už byla hotová. Děti už byly přestěhovány a demolice měla začít už za pár týdnů.

Napůl výhrůžný a napůl prosebný tón jejího dopisu ho zaujal. To, že se mu posledních pět let neozvala, bylo víc než výmluvné: neodpustila mu to, co se stalo v Paříži. K sirotčinci ji však poutal tak těsný vztah,

že se nakonec rozhodla přerušit mlčení a kontaktovala ho. Připadala mu to jako dokonalá příležitost, aby konečně udělal to, co už se celé roky odkládal, a přiznat, co věděl.

Sabrina žila v Londýně, on v New Yorku, proto mu přišlo rozumné navrhnout setkání přímo u sirotčince. Na neutrálním území. Teď však svého rozhodnutí litoval.

Jakmile spatřil její tvář v okně, okamžitá reakce jeho těla mu napověděla, že se přes ni ještě nepřenesl. Nikdy se přes ni nepřenese. Ne po té jejich úžasné společné noci v Paříži. Ale zvládne to. Je potřeba myslet hlavně na *obchod*. Podle toho se musí rozhodovat, ne podle záchvěvů touhy, které ho popadaly pokaždé, když na ni pomyslel.

Přední dveře byly pootevřené. Rafael vešel do známé vstupní haly. Byla prázdná. Sundal si sluneční brýle a schoval je do náprsní kapsy. Stál tam s hlavou hrdě vztyčenou a vypnutou hrudí, vyzařovala z něj sebedůvěra, kterou v sobě budoval celá léta.

„Sabrino?“ zavolal. „Viděl jsem tě v okně. Víím, že jsi tady.“ Zmlkl a otočil se na patě. „Kde se schováváš?“

Všude bylo ticho.

Zmocnila se ho frustrace, a tak se vydal nahoru, schody bral po dvou. Nehodlal v téhle zatracené budově trávit víc času, než bylo nezbytně nutné. Čím dřív to bude mít za sebou, tím lépe. Srdce mu prudce bušilo a dlaně se mu potily. S každým krokem ho zaplavovaly vzpomínky. Starší kluci na něj pokřikovali nadávky, strkali do něj a házeli po něm kameny... Vždycky se bránil, přestože bývali v převaze.

Ani v patře nebylo po Sabrině ani stopy. Ale z dálky zaslechl rachot – jako by něco spadlo. Pochmurně se usmál a vrátil se zpátky po schodech dolů.

Pod schody byl výklenek, kde se vždy uschovávaly

potřeby na úklid. Bylo tam místa tak akorát, aby si tam malé dítě mohlo vlézt a schovat se. Dřív ho zakrýval špinavý závěs, ale někdo ho nahradil nízkými dveřmi, které teď byly zavřené.

Rafael zaváhal a zhluboka se nadechl. V dětství ho jeho otec za trest často zavíral do tmavého sklepa. Proto teď neměl rád výtahy a vyhýbal se úzkým prostorům. Svými slabostmi opovrhoval a uvědomoval si, že z nich občas šílí.

Nakonec otevřel dveře výklenku a nahlédl do tmy. Mopy a kbelíky byly pryč, jen v rohu stálo zaprášené koště. Ve stínu zahlédl špičky elegantních dámských lodiček a zaslechl neklidné zalapání po dechu. Její úkryt byl objeven.

„Sabrino.“ Natáhl ruku, jako by lákal vystrašené zvíře, aby se přestalo skrývat. „Vylez ven,“ vybídl ji řecky. Jakmile se ocitl zpátky na ostrově, kde se narodil, začal instinktivně používat svůj mateřský jazyk. „Tohle není místo pro tebe.“

Jako dítě se tu Sabrina často schovávala. Když měla už dost škádlení a poštuchování, schovala se za závěs a seděla na zemi s koleny přitaženými k bradě, zatímco ji personál sirotčince hledal všude možně. Rafael, jako její nejlepší přítel, vždycky věděl, kde se schovává, a jakmile byl vzduch čistý, přišel za ní a přemlouval ji, aby vylezla ven.

Byli to dva zoufalci. Sabrina, kvůli svému věčně vyděšenému výrazu a zádumčivému mlčení, a on, Rafael, se svou prudkou povahou a původem z kriminálního prostředí.

Když si je ostatní děti dobíraly, Rafael vždycky instinktivně odváděl pozornost od Sabriny, a pouštěl se do rvaček.

„Jaký otec, takový syn,“ ušklíbaly se některé vychovatelky. Rafael jejich posměšky ignoroval. Nebyl jako jeho mizerný a zvrácený otec. Ale když jeden

starší chlapec urážel jeho matku a způsob, jakým zemřela, přestal se ovládat. Po tomhle incidentu ho zavřeli na týden na samotku. Sabrina ho chodila navštěvovat a podstrkovala mu oknem jídlo navíc.

V dětství byli opravdu nerozluční. Celou dobu byli jen přátelé, nic víc. Do té osudné noci v Paříži...

„Běž pryč, Rafe.“

Bylo jí sotva slyšet.

Ještě jednou zopakoval svou prosbu, a přidal „*Parakalo...*“ *Prosím*. Hlas se mu na tom slově zlomil.

„Ne,“ zašeptala.

Její odmítnutí bolelo. Stejně jako ten den, kdy ho opustila. Usmívala se tehdy na Andrewa Templetona, svého nového otce, který ji odváděl ze sirotčince ven, do prosluněného dne. Přesto měl Rafael radost. Věděl, že se jí v bohaté rodině daří lépe, a napsal jí spoustu dopisů s nadějí, že mu napíše něco o svém novém životě v Anglii.

Ani jednou mu neodpověděla.

Udělal ze sebe blázna. A kvůli čemu? Sabrina se vrhla do života plného bohatství a privilegií a na něj brzo zapoměla.

„Nechovej se jako zbabělec. Chtěla ses tu se mnou sejít, tak jsem tady.“ Udělal krok vpřed, navzdory své klaustrofobii, natáhl ruku ještě dál do tmy a hledal ji. „Takže by ses možná měla přestat schovávat a dumat nad tím, jak těžký jsi měla život. Protože věř mi, já ho měl mnohem těžší.“

Z temnoty se ozval pobouřený výkřik a pak ze svého úkrytu vylezla i Sabrina, po čtyřech, rudá a rozlíčená bohyně s rozcuchanými světlými vlasy.

Vyskočila na nohy a odmítla jeho napřaženou ruku. Teď stáli naproti sobě v prázdné hale. Pod bílými šaty, naprosto nevhodnými na řecký venkov, pokrytými prachem, se jí zrychleným dechem zvedala hrud. Navzdory tomu, co se odehrálo v Paříži, ho

pohled na ni zase uchvátil. Tvář měla hladkou, bez jizvy, kterou mívala v dětství. Plastický chirurg odvedl skvělou práci.

„Jak se opovažuješ?“ rozkřikla se na něj. Stála proti němu, díky elegantním lodičkám, které dávaly vyniknout štíhlým kotníkům a dlouhým nohám, byla skoro stejně vysoká jako on.

Ano, Sabrina vyrostla.

„Zrovna ty bys měl dobře vědět...“

A pak se její hlas vytratil... když se jejich pohledy setkaly.

DRUHÁ KAPITOLA

Už zapomněla, jak ji přitahuje. Ty vysoké, ostré lícní kosti, široká hrud' a ramena, dlouhé, atletické nohy a trochu namyšlený způsob držení těla...

Ale důvod, proč ji přitahoval, byl mnohem hlubší. Nebyla to jen živočišná touha. Dřív bývali nerozluční přátelé – dvě ztracené děti, které ve své vzájemné společnosti našly útěchu. Jenže v Paříži se jejich přátelství ovšem změnilo v něco hlubšího. A jak se potom v noci milovali... Jako by byly dva střípky, co do sebe dokonale zapadly.

„Ahoj, Sabrino,“ pozdravil ji v řeckém dialektu, kterým mluvili jako děti. „Rád tě znovu vidím.“

Potom se Rafael odmlčel a skryl svůj pohled za dlouhými tmavými řasami sklopených očí.

„Co přesně bych měl vědět?“ zeptal se.

„Co prosím?“ vyhrkla zmateně.

„Řekla jsi: ‚Zrovna ty bys měl dobře vědět...‘, ale už jsi to nedokončila.“

Zvedl pohled k ní. Jeho tmavé oči byly jako hluboké studny plné sametové temnoty vábící člověka, aby se do nich ponořil a utopil se v nich.

„Takže co bych měl vědět? Nebo je to zase nějaká hádanka?“

Neunikl ji zahořklý podtón v jeho hlase. Okamžitě varovně ztuhla. V Paříži šla do postele s Rafem, kterého znala a milovala celá léta, vzbudila se však

vedle úplně cizího muže – muže, který s ní mluvil pohrdavým hlasem, odkráčel z jejího života a zanechal ji prázdnou a opuštěnou.

„*Nechci si připomínat minulost, Sabrino,*“ řekl jí do telefonu, zatímco mířil na letadlo zpátky do New Yorku. „*Byla jsi součástí života starého Rafaela, jenže jedině, co od života chci já, leží přede mnou. Chci se dívat do budoucnosti.*“

Opuštěná odletěla zpátky do deštěm zmáčených ulic Londýna, v srdci mnohem větší bolest, než jakou cítila od té nehody, při níž zemřela její matka. Ale vzpamatovala se z toho. Vzešla z toho jako nová Sabrina, chladnější a tvrdší, všechny poslední náznaky nevinnosti s sebou vzala ta jedna jediná vášnivá noc.

Rafael s upřeným pohledem čekal na odpověď.

„Že nejsem zbabělec.“ Rychle přešla z řečtiny do angličtiny. Hrdě zvedla bradu a rty stáhla do úzké čárky. „To bys měl dobře vědět. A navíc, já se nelituju kvůli tomu, jak těžký jsem měla život. Byla jsem tu šťastná. Tohle místo mě zachránilo.“

„Na rozdíl ode mě?“ namítl také anglicky, s téměř nezatelným americkým přízvukem.

Jeden druhého propalovali pohledem.

„Ne, ty ses vypracoval sám,“ připustila Sabrina. „A to je obdivuhodné. Tvrďe jsi pracoval na tom, abys dosáhl úspěchu, a povedlo se ti to. Můžeš na sebe být hrdý.“

„To tedy jsem,“ téměř zavrčel.

„Ani já jsem nedostala všechno naservírované na stříbrném podnose, jak si asi myslíš. Můj otec...“ Zaváhala, protože Rafaelovi se ve tváři objevil nečitelný výraz, a ona si až příliš pozdě uvědomila, co řekla. „Můj *adoptivní* otec,“ opravila se obezřetně, „se postaral, aby mi nic nechybělo. Ale zároveň mi nic neulehčil. Musela jsem hodně bojovat, abych dosáhla

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dokáže mu uvěřit?.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.